



ת"פ 20405/10/17 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד באסל שרים

בית משפט השלום בכפר סבא
ת"פ 20405-10-17 מדינת ישראל נ' שרים
לפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד דיתי צאלים

נגד

הנאשם

באסל שרים

ע"י ב"כ עו"ד איהאב ג'לג'ולי

גזר דין

כתב האישום המתוקן; הודאת הנאשם; ההסדר הדיוני

1. הנאשם, יליד 1973, הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר דיוני, בכתב אישום מתוקן המייחס לו עבירה של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש**, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

על פי העובדות, ביום 11.10.17 בשעה 13:10 הגיע הנאשם לבית ספר יסודי ג' בג'לג'וליה בו למדה בתו, ובו שימש ע' (להלן - **המתלונן**) כ...., וחיפש את המתלונן מאחר שסבר כי הוא נהג באלימות כפי בתו. כשפגש הנאשם במתלונן, הוא דחף אותו, בעוד המתלונן מנסה להרחיקו ממנו. לאחר שאחת מעובדות בית הספר חצצה בין השניים על מנת למנוע את המשך תקיפת המתלונן, תפס הנאשם כיסא וניסה להכות באמצעותו את המתלונן. בהמשך, ניגש הנאשם בשנית למתלונן והכה אותו **במכת אגרוף בראשו עד שהמתלונן נפל לארץ, איבד את הכרתו ופונה לטיפול בבית חולים כשהוא סובל משברים בארובת עין ימין, המטומה תת עורית סמוך לעין ימין וחבלה מדממת במצח.**

2. ביום 14.1.18 הגיעו הצדדים להסדר דיוני, ללא הסכמה לעונש, לפיו הנאשם יודה ויורשע בכתב האישום המתוקן ויישלח לקבלת תסקיר, שיבחן - לבקשת ההגנה - אפשרות סיום ההליך ללא הרשעה, בעוד המאשימה עומדת על הרשעה. ביום 20.6.18 נשלח הנאשם לקבלת תסקיר משלים, וביום 30.12.18, לאחר שהמאשימה הודיעה שתעתור לעונש מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות, נשלח הנאשם לקבלת חוות דעת הממונה על עבודות השירות, אשר התקבלה ביום 24.1.19. ביום 3.2.19 נשמעו הטיעונים לעונש.



תסקירי שירות מבחן

3. מתסקיר מיום 5.6.18 עולה כי הנאשם כבן 45, נשוי ואב שלושה ילדים בגילאי 3-9 שנים, עובד כמנהל עבודה בחברת שירותי דרך ומכונאות בשמונה השנים האחרונות, ומתגורר עם משפחתו בג'לג'וליה. הנאשם סיים 12 שנות לימוד, עם תעודת בגרות חלקית, רכש מקצוע כמכונאי, עבודה בה מתמיד מזה 27 שנים, התחתן בשנת 2006, וכיום אשתו, כבת 31, משמשת כמפקחת במשרד החינוך.

מגיליון רישומו הפלילי עולה כי הנאשם נעדר הרשעות קודמות, ולא פתוחים נגדו תיקי משטרה.

בהתייחסותו לעבירה דנן, ציין הנאשם כי פנה לבית הספר לאחר שהבין כי המתלון תקף את בתו, על מנת להתלון בפני המנהלת, ושם פגש במתלון בחצר בית הספר ובעקבות שיח פוגעני הגיב בתוקפנות ואלימות כלפי המתלון. ביטא צער וחרטה בגין התנהגותו, תאר את האירוע כקשה וטראומטי עבורו, חש בהלה מעוצמת התנהגותו האלימה, תוצאותיה והפגיעה במתלון, אך דיווח כי האירוע חריג לאופיו בדרך כלל, תופס עצמו כאדם בעל מיומנויות תקינות להתמודדות עם קונפליקטים, והתקשה להסביר את המניעים לעוצמת תגובתו והתנהגותו.

בשיחה עם המתלון, ציין כי הותקף על ידי הנאשם בעוצמה רבה, שלל סכסוך קודם ביניהם וציין כי לאחר האירוע לא היו אירועי אלימות ביניהם. הגם שהיו ניסיונות לערוך "סולחה" בין הצדדים, סרב הנאשם לשלם פיצוי כספי למתלון ועל כן לא נערכה "סולחה".

השירות התרשם כי ממכלול השיקולים, ובכלל זה העדר שליטה בהתנהגותו, העוינות שחוה כלפי המתלון, הנוקשות החשיבתית שמאפיינת אותו, קשייו לשלוט בכעסים, היעדר מעורבותו בפלילים, ביטוי אמפתי כלפי המתלון, חוויה של בהלה מהאלימות שהפגין, יציבות בתחומי חיו השונים, ולקחת אחריות חלקית, עולה כי נשקפת ממנו **רמת סיכון נמוכה לביצוע עבירות דומות בעתיד, בחומרה בינונית.**

בנסיבות אלה, בשל חומרת העבירה, העדר פיצוי למתלון והעדר הסכם "סולחה", לצד קושי בקבלת אחריות מלאה והעדר יכולת לבחון דפוסיו באופן ביקורתי, התקשה השירות להמליץ על הימנעות מהרשעה בדין ואף לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו, אך המליץ על הטלת צו של"צ בהיקף של 350 שעות ופיצוי למתלון.

4. מתסקיר משלים מיום 31.10.18 עולה כי בתקופת הדחייה נערכה "סולחה" בין הנאשם למתלון, במסגרתה שילם הנאשם פיצוי כספי למתלון. בשיחה עם הנאשם, התייחס לנסיבות ביצוע העבירה ולדינמיקה שהסלימה במהירות להתנהגותו התוקפנית והפוגענית כלפי המתלון. הוא שלל כוונה או תכנון מראש לפגוע במתלון אך מסר כי השיח ביניהם התלהט במהרה והסלים להתנהגותו האלימה כלפי המתלון, כשהוא תופס את חוסר הכבוד של המתלון כלפיו כגורם להתפרצותו האלימה. השירות התרשם כי כעת הנאשם לוקח יותר אחריות להתנהגותו באירוע ומגלה מודעות ראשונית לדפוסי התקשורת הפוגעניים בהם נהג. בשיחה עם המתלון ציין כי הנאשם מילא אחר התנאים שהציב ל"סולחה", נענה ליוזמה ולרצון שהפגין הנאשם, מערכת היחסים ביניהם שוקמה והם חזרו ליחסים שגרתיים. בנסיבות אלה, ועל מנת שלא לפגוע בתעסוקתו של הנאשם, המליץ שירות המבחן לבטל את הרשעתו בדין ולהטיל עליו צו של"צ, כאמור, לצד פיצוי כספי.

5. מחוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 21.1.19 עולה כי הנאשם יכול לעבוד בכל עבודה ללא מגבלה



רפואית, והומלץ על שיבוצו לעבודה במוסד "אונים" בכפר סבא, החל מיום 10.3.19.

ראיות לעונש

6. בדיון מיום 30.12.18 העיד המתלון במסגרת הראיות לעונש מטעם הנאשם. מעדותו עלה כי הגיע מרצונו החופשי לבית המשפט על מנת למסור כי סולח לנאשם, וכי הגם שלא הכירו עובר לאירוע, הרי שכיום נמצא עמו בקשר הדוק, נפגשים בצורה חברית ונפגשים לשתות קפה יחד. עוד העיד כי קיבל מהמתלון פיצוי בסך 20,000 ₪, בעקבות הסכם "סולחה", הבריא מפגיעותיו ולא נגרם לו נזק קבוע בעקבות המקרה (עמ' 9, ש' 16-24). יחד עם זאת, בחקירה הנגדית השיב לתובע כי בעקבות האירוע לא עבד כ-50 ימים, זאת בעקבות הפגיעה ובשל מצב נפשי של דיכאון. הוא אף אישר כי בעבר חש כעס כלפי הנאשם ואף נערך ניסיון ל"סולחה" שלא צלח, אך כיום נערכה "סולחה" בנוכחות נכבדי הכפר, התביעה האזרחית שהגיש כנגד הנאשם הסתיימה והוא חזר לעבודה בבית הספר (עמ' 10, ש' 1-19).

טיעוני הצדדים לעונש

7. ב"כ המאשימה טענה כי מדובר באירוע אלימות חמור, שהתרחש בין כתלי בית ספר, שעה שהמקום הומה תלמידים ומורים, והוביל לגרימת נזק ממשי למתלון. בנסיבות אלה, הנאשם הגיע לבית הספר, פגש במתלון שעבד כאב הבית במקום, דחפו, ואף ניסיונותיה של סגנית המנהלת לחצוץ ביניהם ולהרחיקו ממנו לא צלחו. נטען כי מדובר בנאשם שהיה חדור מטרר לפגוע במתלון, אחז בכיסא וניסה לפגוע בו, היכה בו במכת אגרוף בראשו עד שנפל על הרצפה ואיבד הכרה, פונה לבית החולים וסבל מפגיעות קשות שכללו שבר בארובת העין, המטומה וחבלה מדממת במצח (תמונות המתלון החבול ותעודה רפואית - **תע/1**); ואף שהה בביתו 50 ימים בגין החבלות ודכאון ממנו סבל.

לענין חשדו של הנאשם במתלון כאילו תקף את בתו בבית הספר, נטען שכאשר המשטרה ביקשה לחקור את האירוע, ביקש הנאשם שלא לחקור את בתו ועל כן, התיק נסגר.

התובעת הפנתה לערכים החברתיים המוגנים שעניינם שמירה על שלמות גופו ותחושת בטחונו של המתלון בפרט, כמו גם תחושת הביטחון של הציבור כולו. מהתסקירים נוצר הרושם כי הנאשם מדבר מהפה ולחוץ, אינו לוקח אחריות ומתקשה לבחון את מניעיו והשירות לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו. הגם שנערך הסכם "סולחה" בין הצדדים הרי שגם בתסקיר המשלים טען הנאשם כי פנה לדרך האלימות לאחר שיח שהתלהט בינו לבין המתלון וטען שהסיבה שהביאה לאלימות מצדו היא התייחסות חסרת כבוד מצד המתלון כלפיו. נטען כי מדברי הנאשם לשירות המבחן ניכר כי הוא עדיין מאשים את המתלון וכי הסכם ה"סולחה" נערך רק מתוך רצון להשיג רווח משפטי, בדמות ביטול ההרשעה, ללא הפנמה אמיתית של התנהלותו וללא חרטה כנה על מעשיו.

נטען שהנאשם אינו עומד בקריטריונים שנקבעו בפסיקה לנקיטה בצעד חריג של הימנעות מהרשעה, הן נוכח חומרת העבירה ונסיבותיה והן נוכח העובדה שלא הוכח קיומו של נזק קונקרטי שייגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו בדיון.

על סמך פסיקה שהגישה, טענה התובעת כי מתחמי הענישה בגין העבירה בה הורשע הנאשם, נעים החל ממאסר בפועל, גם מקום בו מדובר בנאשם נעדר עבר פלילי וחרף קיומה של המלצה חיובית של שירות המבחן (רע"פ 4968/14 **קונסטנטין פייבושנקו נ' מדינת ישראל** (17.07.14); רע"פ 7734/12 **טימור מגידוב נ' מדינת ישראל** (28.10.12)). בנסיבות אלה, עתרה המאשימה לענישה מאוזנת בדמות חמישה חודשי מאסר, שיכול וירוצו בעבודות



שירות, לצד מאסר על תנאי, זאת נוכח היעדר עבר פלילי וקיומו של סכם "סולחה" שנחתם בין הצדדים.

8. ב"כ הנאשם טען כי מדובר בנאשם שהוא "אדם מן השורה", מנכבדי העיר, ללא עבר פלילי, שהודה בהזדמנות הראשונה, אב לילדים ומפרנס משפחה, המנהל אורח חיים נורמטיבי. ברקע כתב האישום המתוקן עומדת העובדה לפיה הנאשם סבר שהמתלון נהג באלימות כלפי בתו, ומכאן ההסבר להתנהלותו של הנאשם והטעות בהפעלת שיקול הדעת. **בניגוד לאמור בכתב האישום המתוקן** נטען כי הנאשם הגיע לבית הספר על מנת לשוחח עם המנהלת ולא כדי לפגוש במתלון, אחרת היה הולך לביתו או פוגש בו במקום מגוריהם, ולא מגיע לבית הספר. נטען כי הנאשם טעה בהתנהגותו, הוא אינו אדם אלים, קיבל רישיון לנשיאת נשק (לא הוצגה ראיה) ונמנה על משפחה ששימשה כוח המגן של היישובים שדה חמד וג'לג'וליה מפני פריצות, משפחה ששיתפה פעולה עם הממסד ואף קיבלה על כך תעודות הוקרה. חרף חומרת העבירה נטען שיש לשקול את הפגיעה הממשית שתהיה להרשעה בתעסוקתו של הנאשם, בהיותו עובד במרכז שירות לרכבים שנותן שירות בין היתר לכל הרכבים במשרד הביטחון, ויש נפקות לבידוק הביטחוני שנערך לו. בנסיבות אלה, נטען שככל שתיוותר הרשעתו על כנה, קיים סיכון שלא יוכל להמשיך בעבודתו. ב"כ הנאשם הגיש אסופה של תעודות הסמכה של הנאשם המעידות על כך שמדובר באדם מקצועי (נע"1). עוד טען ב"כ הנאשם שבתסקיר המשלים חלה תפנית חיובית, אז גילה הנאשם אמפתיה כלפי המתלון, הן במישור של עריכת "סולחה" והן במישור מערכת היחסים הטובה שנרקמה ביניהם לאחר האירוע, זאת אף שכבר בתסקיר הראשון עולה שהנאשם לקח אחריות על המעשה, כשהסביר את הרקע לפיו סבר באותה עת כי המתלון תקף את בתו בת ה-9, ולא כמעשה בריוני של "אלימות רחוב". נטען שהנאשם הגיע לבית הספר והתנצל בפני המתלון לפני כל הצוות החינוכי. נוכח זאת, ונוכח העובדה שמדובר באירוע נקודתי וחד פעמי, שאין חשש שישוב על עצמו, עתר ב"כ הנאשם לקבל את המלצת שירות המבחן להימנע מהרשעתו של הנאשם בדין ולהשית עליו ענישה חינוכית בדמות צו של"צ.

9. הנאשם הוסיף בדברו האחרון שרצה להגן על בתו מפני עוגמת נפש ועל כן מנע את המשך חקירת אירוע האלימות בין המתלון לבתו. עוד טען כי הרשעתו בדין תגרום לכל הישגיו, כפי שמשתקפים ברישיונות ובתעודות ההסמכה שהוגשו (נע"1), לרדת לטמיון.

דין והכרעה

10. רבות נכתב בפסיקה אודות תופעת האלימות הפושה במחוזותינו והצורך למגר מכל וכל את תופעת יישוב הסכסוכים בדרכים אלימות ובכוח הזרוע, תוך עשיית דין עצמי, כשעל בתי המשפט להעביר מסר ברור לפיו התנהגות מסוג זה תיתקל באפס סבלנות. כפי שנאמר בענין זה בע"פ 1645/08 פלוני נ' מדינת ישראל (03.09.09):

"מעשה העבירה שאינו אלא אקט של לקיחת החוק לידיים, פתרון סכסוכים בדרכי אלימות ועשיית דין עצמי, מבטא לא רק זלזול בערך חיי אדם, אלא בכל אותם יסודות שקיומה של חברה מתוקנת תלוי בהם. מחובתו של בית המשפט לשרש התנהגות מעין זו לאור השלכותיה הרוות האסון" (שם, בעמ' 24, פסקה 33).

[ראו גם: ע"פ 4173/07 פלוני נ' מדינת ישראל (16.08.07)].

קביעת מתחם העונש ההולם



11. בעניינו מהווים מעשיו של הנאשם פגיעה בערכים מוגנים בסיסיים שעניינם שמירה על זכותו של הפרט לכבוד ולביטחון אישי ולהגנה על שלמות גופו, בריאותו וחיי. בחינת **מידת הפגיעה** בערכים המוגנים מלמדת כי הפגיעה בהם **משמעותית**. הנאשם דחף והכה במתלון במכת אגרוף בראשו עד שהאחרון נפל לארץ, איבד הכרתו, וגרם לו לחבלות קשות, כפי שניתן להתרשם מתמונות החבלות בפניו של המתלון (תע/1).

12. בחינת נסיבות ביצוע העבירה מלמדת כי הנאשם הגיע לבדו לבית הספר, **תוך תכנון מוקדם, במטרה לחפש** את המתלון, מצאו ודחפו, וניסה להכותו באמצעות כיסא. זעמו של הנאשם לא שכח אף כשאחת העובדות ניסתה לחצוץ בינו לבין המתלון, והוא שב והכה את המתלון במכת אגרוף בראשו עד שהפילו ארצה והמתלון **איבד הכרתו**. למתלון נגרמו נזקים בדמות **שברים בארובת העין**, המטומה סמוך לעינו ו**חבלה מדממת במצח**. המתלון העיד **ששקע בדיכאון** ונאלץ להיעדר ממקום עבודתו למשך 50 ימים. ממקום עבודתו. עוד יש לקחת בחשבון שאירוע האלימות כוון כלפי איש מצוות בית הספר - ועל אלימות כלפי אנשי צוות חינוך שהפכה "מכת מדינה" של ממש אין צורך להכביר מילים - בתוך כותלי בית הספר, מקום בו אמורים הילדים להתחנך לאהבת אדם, לנימוסים והליכות, לסובלנות וסבלנות ולהוקעה של מעשי אלימות באשר הם.

13. מדיניות הענישה הנוהגת בעבירה בה הורשע הנאשם, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, באירוע תקיפה אחד, חד פעמי, מלמדת כי בנסיבות דומות הוטלו עונשים החל ממאסר לריצוי בעבודות שירות ועד לתקופות מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח:

א. רע"פ 4610/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (20.06.18) - המבקש הורשע בעבירה של פגיעה לאחר שבהיותו תחת השפעת אלכוהול, היכה נהג מונית באגרוף ובבעיטות בכל חלקי גופו, עד שהמתלון נפל ארצה, והמשיך להכותו גם כשניסה להימלט לתוך המונית. למתלון נגרם שבר באף, פגיעות בגפיים עליונות ובבית החזה. המבקש נעדר עבר פלילי, הודה, התסקיר בעניינו חיובי, לקח חלק בהליך "צדק מאחה" ושולב בהליך טיפולי בהתמכרות לאלכוהול. הושתו עליו 5 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי, ופיצוי בסך 28,000 ₪, תוך דחיית בקשתו להימנע מהרשעתו בדיון. ערעור שהגיש לבית המשפט המחוזי נדחה וכך נדחתה גם בקשת רשות ערעור שהגיש לבית המשפט העליון.

ב. רע"פ 8822/16 **עמרם בן עזרי נ' מדינת ישראל** (17.11.16) - נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם אשר הודה בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לאחר שאחז בפניו של המתלון והכה בהם באמצעות אגרוף, ונגרמו למתלון שבר ונפיחות בלסת התחתונה והוא אושפז למשך 5 ימים בבית חולים. על הנאשם, אשר עבר הליך שיקומי, נגזרו, בין היתר, 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות.

ג. רע"פ 7734/12 **טימור מגידוב נ' מדינת ישראל** (28.10.12) - נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, נעדר עבר פלילי, שהודה בתקיפה הגורמת חבלה של ממש, שעניינה מכת אגרוף למתלון אחד ומכות באמצעות בקבוק וחפץ נוסף בראשו של מתלון אחר, כאשר שני המתלונים נזקקו לטיפול רפואי. על הנאשם נגזרו, בין היתר, 11 חודשי מאסר.

ד. עפ"ג (מחוזי ת"א) 15693-04-16 **נסים מאיר אוזן נ' מדינת ישראל** (27.06.16) - נדחה ערעורו של מערער אשר הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בתקיפה הגורמת חבלה של ממש, בחלוף 6 שנים מביצוע העבירה, בכך שהפיל



את המתלונן לרצפה, הרביץ לו עם קב נכים שבאותו זמן נעזר בו, נשך אותו, הכניס את אצבעותיו לעיניו, שרט את פניו וצווארו ודרך על רגלו. למתלונן נגרמו כאבים, חתכים ושריטות בפניו ובצוואר. על המערער נגזרו 5 חודשי מאסר בעבודות שירות.

ה. ע"פ (מחוזי חי') 33776-01-13 **הרצל שמאמי נ' מדינת ישראל** (10.07.13) - דובר במערער אשר הורשע בתקיפה הגורמת חבלה של ממש לאחר שנגח בראשו של המתלונן, וגרם לו חבלות של ממש בפנים ובכף היד. הושתו עליו 6 חודשי עבודות שירות ובערעור הופחת עונשו ל-4 חודשי מאסר בעבודות שירות.

ו. עפ"ג (מחוזי ת"א) 42650-08-15 **כדורי עזרא נ' מדינת ישראל** (28.10.15) - המערער דחף את המתלונן אל עבר קיר, הלם בו באגרופיו בראשו, גבו ובחלק גופו העליון, חסם דרכו מלברוח, בעט בו, אחז בצווארו וגרם לו חבלות של ממש בשטף דם ברגלו. המערער, בעל עבר פלילי, הודה בתקיפה הגורמת חבלה של ממש, ונגזרו עליו 7 חודשי מאסר, תוך הפעלת מאסר על תנאי בן 6 חודשים במצטבר, כך שסה"כ ירצה 13 חודשי מאסר. ערעורו נדחה.

ז. עפ"ג (מחוזי י-ם) 64130-06-15 **אשרף סברי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 01.11.2015) - המערער, בן 19, הודה בתקיפה הגורמת חבלה של ממש לאחר שחבט בראשו של המתלונן פעמיים במכות אגרופ וגרם לו חתך שטחי באורך של סנטימטר בקרקפת, בעקבותיו הובהל לבית חולים לתפירת החתך. נגזרו עליו 5 חודשי מאסר בפועל, וכן הופעל בחופף ובמצטבר עונש מאסר על תנאי בן 6 חודשים, כך שירצה סה"כ 7 חודשי מאסר בפועל. ערעורו נדחה.

ח. ע"פ (מחוזי י-ם) 53061-02-13 **יוסף שי נתן נ' מדינת ישראל** (30.05.13) - המערער הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בתקיפה הגורמת חבלה של ממש לאחר שהיכה במתלונן באגרופ בפנים, דחף אותו, בעט בו בידו ודקר אותו באמצעות חפץ חד בירך. נגרמו למתלונן אודם ונפיחות, פצע דקירה שטחי בירך, כאב ונפיחות באצבע שמאל. על המערער נגזרו 5 חודשי מאסר בפועל. ערעורו נדחה.

ט. עפ"ג (מחוזי ת"א) 58761-06-16 **עופר אלי נגד מדינת ישראל** (19.9.16) - המערער הורשע לאחר שמיעת ראיות בתקיפה הגורמת חבלה של ממש, לאחר שזרק לעבר המתלונן מסמרים, שלא פגעו בו, הכה ברגלו בחוזקה באמצעות קרש והפילו לרצפה, וגרם לו להמטומה בירך שמאל. הושתו עליו 5 חודשי מאסר בעבודות שירות. בערעור הופחת עונשו ל-3 חודשי מאסר בעבודות שירות.

נוכח מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים, נסיבות ביצוע העבירה ומדיניות הענישה הנוהגת, אני קובע כי מתחם העונש ההולם נע בין 3 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד 15 חודשי מאסר בפועל.

סוגיית ההימנעות מהרשעה

14. ההלכה המנחה בעניין הימנעות מהרשעה של נאשם שנקבע כי ביצע עבירה נקבעה בע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337. הכלל מורה כי מקום בו קבע בית המשפט כי נאשם ביצע את עבירה, ירשיעו בדין, ורק במקרים חריגים ויוצאי דופן ימנע בית המשפט מהרשעתו, בהתקיים שני תנאים מצטברים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם; ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר, בנסיבות המקרה המסוים, על



ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים.

15. ייאמר כי מהותה של העבירה בה הורשע הנאשם, בנסיבותיה, אינה מאפשרת סיום ההליך ללא הרשעתו בדין. כפי שמובא בדברי כב' הש' שהם ברע"פ 4610/18 פלוני נ' מדינת ישראל (20.06.18), הנזכר בס"ק א' לעיל -

"אשר לתנאי העיקרי, לפיו יש להידרש לשאלה האם טיב העבירה ונסיבות ביצועה מאפשרים 'לוותר' על הרשעה. סבורני כי בעניינו של המבקש לא ניתן לסיים את ההליך בלא הרשעה. זאת, נוכח האלימות הקשה העולה ממעשיו החמורים של המבקש, והצורך בהרתעת היחיד והרבים נוכח נגף מעשי האלימות שפשה בחברה הישראלית, עליו עמד בצדק בית משפט השלום בגזר דינו. אשר לתנאי השני, ספק בעיניי אם הוא מתקיים בעניינו של המבקש, שכן לא הוכח כי יגרם למבקש נזק קונקרטי, משמעותי וקשה, ככל שהרשעתו תיוותר על כנה. אציין עוד, באשר לתנאי שעניינו שיקולי השיקום, כי יש לו חשיבות מוגבלת בענייננו, לנוכח חומרת מעשיו של המבקש, המצדיקה את הרשעתו בדין" (שם, בפסקה 12).

כך גם בענייננו, מדובר בנאשם שפעל תוך תכנון מוקדם, הגיע לבית ספר בו מצויים תלמידים ואנשי סגל וחינוך, חיפש את המתלונן על מנת "להיפרע ממנו", הכה וחבט בו, כשהתנהלותו האלימה מעידה על איבוד עשתונות והתלהמות עד כדי כך שאף בניסיונה של עובדת בית הספר לעצור מבעדו להמשיך בתקיפה, לא היה כדי לגרום לו להתעשת ולחדול ממעשיו, כאילו היה אחוז אמוק. לכך מתווספים הנזקים הפיזיים והנפשיים שנגרמו למתלונן כתוצאה ממעשיו של הנאשם, ועל כן, לא ניתן לשיקול סיום הליך זה ללא הרשעה בדין, על מנת שיהא בהרשעה מסר מרתיע כלפי הנאשם וכלפי נאשמים בכוח.

16. יתרה מכך, הלכה היא כי על נאשם להצביע על **נזק קונקרטי וממשי** שייגרם לו כתוצאה מהרשעתו בדין (רע"פ 8663/15 סטליאן לוזנאנו נ' מדינת ישראל (22.12.15)), או כי **"הנזק שייגרם למשיב (לנאשם) יהיה חסר פרופורציה לאינטרס הציבור לסיום ההליך בהרשעה"** (ע"פ (מחוזי ת"א) 71390/03 מדינת ישראל נ' עמי אוחיון (08.12.04)), וכזה לא הוצג לפניי. בכל הנוגע לטענות הנאשם באשר לעבודתו בחברה הנותנת שירות לרכבי משרד הביטחון, הרי שכבר נקבע לא אחת לעניין טענות אודות טעמים ביטחוניים וסיווג ביטחוני כי אין די, בהקשר זה, בטענות כלליות לפיהן עקב הרשעה בדין יאבד נאשם את סיווגו הביטחוני (ראו: רע"פ 8453/15 פלוני נ' מדינת ישראל (03.01.16), בפסקה 8), קל וחומר מקום בו מדובר בהמשך עבודה במקום פרטי בו, ככלל, לא נדרש סיווג ביטחוני.

למותר לציין כי לא זו בלבד שלא הוכח, בנסיבות אלה, כי הנאשם יאבד את עבודתו באם יורשע בדין, אלא שממילא נפסק כי שינוי עיסוק או מקום עבודה אינם באים בגדרם של אותם "נזקים קונקרטיים" המהווים תנאי לאי הרשעה (ראו והשוו: ת"פ (שלום ת"א) 41365-12-15 מדינת ישראל נ' רבשן טשפולטוב (20.11.18), בפסקה 20). אדרבא, אני סבור כי מדובר בנתון רלוונטי להעסקת הנאשם, וככל שמעסקיו הנוכחיים מרוצים מתפקודו במהלך השנים הרבות בהן עובד במקום, הישגיו המקצועיים (**נע/1**) והערכותיו המקצועיות חיוביות, ספק רב אם יהיה בהרשעתו בדין בכדי לגרום לפיטוריו.

בכל הנוגע לטענות אודות הרישיון לנשק, שעלול להישלל מהנאשם, הרי שלא זו בלבד כי הדבר לא הוכח כלל, אלא שאף בהנחה כי כך הם פני הדברים, הרי שמדובר בתוצאה הגיונית וסבירה בנסיבות העניין נוכח טיבה של העבירה בה



הורשע הנאשם ונסיבותיה.

17. בנוסף, עיון בתסקירים מעלה שבתסקיר הראשון כלל לא סבר שירות המבחן כי יש להימנע מהרשעתו של הנאשם בדין, ובתסקיר המשלים, הממליץ על סיום ההליך ללא הרשעה, נבעה ההמלצה מעריכת הסכם "סולחה" ומצב היחסים בין הצדדים כיום. ואולם, אין בכל אלה כדי להצדיק הימנעות מהרשעת הנאשם.

18. לאור האמור לעיל, אני סבור שלא מתקיימים במקרה זה התנאים להימנעות מהרשעה ויש להותיר את הרשעת הנאשם על כנה.

קביעת עונשו של הנאשם בתוך מתחם הענישה

19. בענייננו, לא קיימים שיקולים לקולא או לחומרא המצדיקים סטייה ממתחם הענישה. בגזירת העונש ההולם, בגדרי מתחם הענישה דלעיל, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ובין היתר, לאלה -

א. הנאשם נעדר עבר פלילי וזו לו הסתבכותו הראשונה עם החוק. אין לחובת הנאשם תיקים תלויים ועומדים במשטרה. האירוע מושא כתב האישום המתוקן הוא אירוע חריג בנוף חייו של הנאשם, אשר אינו מאפיין את אורחות חייו ועברו הנקי, ומלמד כי אין מדובר בנאשם בעל דפוסים עבריינים שהחשש בעניינו שישב ויבצע עבירות, נמוך.

ב. מדובר בעבירה שבוצעה לפני כשנה וחצי, מאז לא שב הנאשם והסתבך בביצוע עבירות, ובפרק זמן זה ישבו הצדדים את ההדורים. יחד עם זאת, אין מדובר בחלוף זמן משמעותי מאז ביצוע העבירה, כי אם בזמן סביר להתנהלות ההליך הפלילי.

ג. הנאשם הודה במסגרת הסדר דיוני, ללא ניהול הוכחות, תוך שחסך מחקירתו של המתלונן, על כל המשתמע מכך. הוא הביע צער וחרטה על התנהגותו, תיאר בפני השירות כי חווה בהלה מעוצמת התנהגותו האלימה ותוצאותיה וביטא אמפתיה כלפי המתלונן. הגם שבתסקיר ראשון התקשה להסביר את המניעים לעוצמת התנהגותו האלימה, ובתסקיר המשלים אף שלל כוונה או תכנון מראש לפגוע במתלונן וייחס למתלונן פגיעה בכבודו, הרי שההתרשמות הכללית היא שהוא לוקח יותר אחריות להתנהגותו באירוע ומגלה מודעות ראשונית לדפוסי התקשורת הפוגעניים בהם נהג.

ד. מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בגינה -בזמן שחלף למן הכרעת הדין נערכה "סולחה" בין הצדדים והנאשם אף פיצה את המתלונן בסכום של 20,000 ₪. בשיחות עם שירות המבחן דיווח המתלונן כי מאז האירוע לא נקט הנאשם באלימות נוספת כלפיו וכי הנאשם מילא אחר תנאי הסכם ה"סולחה". המתלונן אף העיד בבית המשפט, במסגרת הראיות לעונש, כי סלח לנאשם וביקש שלא להחמיר בעונשו.

הפסיקה עמדה על חשיבותם של הסכמי "סולחה", מתוך הכרה בחשיבותו של הצורך לעודד עשיית שלום באופן זה, ומתוך ההבנה כי בהיעדרה, עלולים סכסוכים בין צדדים להסלים ולגרום להתדרדרות במצב הדברים. כך, למשל, בע"פ 3381/16 חליל אלקרינאוי נ' מדינת ישראל (10.07.16) נאמר לעניין זה -



"...השתתפות המערער בהליך ה'סולחה' אינה מעשה של מה בכך, כאשר המוסד לא מהווה מנגנון גישור בין צדדים יריבים בלבד, אלא שהוא נועד ליישב סכסוכים בהסכמה, ולהשכין שלום תוך מניעת החמרת אלימות בין הצדדים (ראו: רון שפירא "הגיע העת לסולחה" הפרקליט מח 433 (תשס"ו)). אכן, בית משפט זה ציין לא אחת, כי קיומו של הליך או הסכם 'סולחה' יכול לשמש שיקול לקולה בגזירת עונשו של הנאשם בהתקיים תנאים מסוימים, ובכללם הצלחת ההליך בהבאת הסכסוך לסיום, אך מבלי להעניק ל'סולחה' משקל מכריע..."

[וראו גם: ע"פ 635/05 אמג'דת דענא נ' מדינת ישראל (26.11.07); בש"פ 8041/06 אמיר מרזוק נ' מדינת ישראל (31.10.06); ע"פ 4230/99 סברי אבו ג'נאם נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(1) 34].

יחד עם זאת, נקבע בפסיקה כי הגם ש"סולחה" עשויה לשמש נדבך משמעותי לקולא בבואו של בית המשט לגזור עונשו של נאשם, לצד הודאה וחרטה, הרי שאין מדובר בחזות הכל, היא איננה שיקול מכריע ואינה מהווה תחליף להליך משפטי ולענישה בידיהן של רשויות אכיפת החוק (ע"פ 780/16 אנואר אבו דאהש שושה נ' מדינת ישראל (20.02.17); ע"פ 5998/15 מוחמד עקול נ' מדינת ישראל (27.06.16)).

בעניינו, אני סבור כי יש לייחס משקל לעובדה לפיה הנאשם נאות לחתום על הסכם "סולחה" עם המתלונן, בעיקר נוכח העובדה כי במסגרת זו שילם לו פיצוי כספי נכבד, וכפי שנטען במסגרת הטיעונים לעונש, אף הגיע לבית הספר והתנצל בפניו במעמד צוות העובדים, כמו גם העובדה כי המתלונן טרח והגיע לבית המשפט והעיד כי יחסייהם טובים כיום וביקש להקל בעונשו.

יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך כי בתחילה, סירב הנאשם לשלם פיצוי כספי למתלונן ועל כן, ניסיון עריכת הסכם "סולחה" ביניהם לא צלח. לבסוף התרצה הנאשם ושילם פיצוי, כאמור, זאת נוכח החשיבות שייחס לסיום ההליך המשפטי ללא הרשעתו בדין, ובכך נפגמה, במעט, כנות כוונתו.

ה. הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו, והפגיעה במשפחתו - הנאשם יליד 1973, בן 46 נשוי ואב לשלושה ילדים קטנים בגילאי 3-9, העובד כמנהל עבודה בחברת שירותי דרך ומכונאות מזה 8 שנים. הגם שלא מצאתי כי נסיבות אלה מצדיקות הימנעות מהרשעת הנאשם בדין הרי שאין חולק כי הטלת עונש מאסר, אף לריצוי בעבודות שירות, יהיה בו כדי לפגוע, במידה מסוימת, בתעסוקתו של הנאשם, ולו בשל חוסר יכולתו להתייצב למקום העבודה כנדרש, אך זאת, כאמור, תוצאה בלתי נמנעת נוכח האינטרס הציבורי שבאכיפה יעילה של הדין הפלילי. עוד יצוין, כי אין מדובר בנאשם שהוא מפרנס יחיד ושכלכלת המשפחה כולה תלויה על צווארו. אדרבא, מהתסקיר עולה כי אשתו כבת 31, עובדת כמפקחת במשרד החינוך.

20. בשכלול כלל הנסיבות, לקולא ולחומרא, כמפורט לעיל, באתי לכלל מסקנה כי יש למקם את עונשו של הנאשם **בשליש התחתון של המתחם, אך לא בתחתיתו** (לצורך בהנמקה לגבי מיקום העונש בתוך המתחם ראו לאחרונה: ע"פ 8538/18 פרוך נ' מדינת ישראל (7.1.19)).



21. לאור האמור, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 5 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, בהסכמת הנאשם, ובהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 21.1.19. הנאשם ירצה את עבודות השירות במוסד "אונים" ברח' הנרייטה סולד 1 כפר-סבא, חמישה ימים בשבוע, 7 שעות עבודה יומיות.

לצורך תחילת ריצוי העונש על הנאשם להתייצב ביום 10.3.19 שעה 08:00 ביחידת עבודות השירות, מפקדת מחוז מרכז, ת.ד. 81, רמלה 72100.

מובהר לנאשם כי במידה ולא יבצע את עבודות השירות כנדרש או לא יישמע להוראות הממונה על עבודות השירות, יהא רשאי הממונה להפסיק את עבודות השירות והנאשם יישא את המשך עונשו בכליאה ממשית.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירת אלימות.

מוצגים - דיסק און קי - יושב לבעלים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ט' אדר א' תשע"ט, 14 פברואר 2019, במעמד ב"כ המאשימה, עו"ד אוראל צבע רוזנצווייג, הנאשם ובא-כוחו.